

Св. Іоаннъ Златоустъ, на Павлово то посланіе къмъ римляны тѣ, въ послѣдне то Нравоученіе 32, ублажава ветхый тѣ римъ (кой то въ старо врѣмя ся отличаваше въ благочестіе то), най много, защо то въ него почивать мощи тѣ на святы тѣ върховны Апостолы Петра и Павла, и говори: Като нѣкое тѣло голѣмо и крѣпко има (римъ) очи свѣтлы, тѣлеса та на двама та тыя Святый. Небо то не е толко свѣтло, кога то слънце то испусне лучи тѣ си по него, колко то римскый тѣ градъ, что е испусналь двѣ тѣ тыя свѣщцы на всякждѣ по вселеннх тѣх. И по-надолу: Кой бы ми далъ сега да ся облѣжъ съсь тѣло то Павлово, и да ся приковъ на гробъ тѣ и да видъ прахъ тѣ на онова тѣло, кое то испълнява недостатки тѣ Христовы: кое то понесло язвы тѣ христовы и на всякждѣ проповѣдъ-тѣ Евангелскъ разсѣяло: прахъ тѣ на онова тѣло, съсь кое то той на всякждѣ прѣхождаше: прахъ тѣ на оныя уста, чрѣзь кои то Христосъ говораше, и Евангелскый тѣ свѣтъ просія най свѣтло отъ всякх лучх. И по-надолу: желаяхъ да видъ прахъ тѣ на рѣцѣ тѣ, кои то быдохъ окованы съсь веригы, и кои то като ся полагахъ даваше ся Духъ Святый, и съсь кои то той тыя посланія пишаше, и прочая.

Св. Амвросій, епископъ Медиоланскый, въ 93 то слово за святыи тѣ, Назарія и Келсія, говори: Ако мя пыташь: какво нѣщо почиташъ въ растлѣнно то тѣло? Почитамя въ мѣчениче-